

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.46/2013/9. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. június hó 7. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

VÉGZÉS:

Az emberölés bűntette miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 4.B.955/2012/22. számú ítéletét **helybenhagyja**.

A vádlott köteles megfizetni a másodfokú eljárás során felmerült 4250 (négyezer-kettőszázötven) forint bűnügyi költséget.

Az végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Törvényszék a 2012. november 26. napján kelt 4.B.955/2012/22. számú ítéletével a koszovói állampolgár vádlottat - távollétében - bűnösnek mondta ki emberölés bűntettében (Btk. 166.§ (1) bekezdés).

Ezért őt 9 év börtönbüntetésre és kiutatásra ítélte.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így a bűnjelek és a bűnügyi költség viselése tekintetében is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott védője felmentésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.107/2013/1. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének tanácsülésen történő helybenhagyását indítványozta, majd 4. számú átiratában arra tett indítványt, hogy az ítéltábla nyilvános ülésen a vádlott távollétében folytassa le az eljárást, egyúttal bejelentette, hogy a nyilvános ülésen részt vesz.

A nyilvános ülésen a vádlott védője a bejelentett fellebbezést és a perbeszédében előadottakat fenntartotta. Kifogásolta, hogy a vádlottat egy alkalommal sem hallgatták meg, így a védelem sem ismeri a védekezését. A tanúk egy része elhunyt, az elsőfokú bíróság felolvasással tette a bizonyítás tárgyává a vallomásokot, a meghallgatott tanúk pedig bizonytalan vallomásokot tettek.

Mindezek miatt egy ilyen súlyos ügyben méltánytalan a vádlott távollétében a bűnösség megállapítása. Ezért a vádlott felmentését kérte.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője felszólalásában azt emelte ki, hogy a távollétes eljárást úgy kell tekinteni, mintha a vádlott nem tett volna vallomást. Az ügyben valamennyi bizonyíték a vádlott bűnösségét támasztotta alá, a tényállás a bizonyítékok mérlegelésével került megállapításra, ezért a felmentést célzó fellebbezés nem vezethet eredményre. Mivel a kiszabott büntetés is méltányos, az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A bejelentett fellebbezés nem alapos.

Az ítéletábra a vádlott védőjének fellebbezése folytán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján.

Felülbírálata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság törvényesen járt el, amikor az eljárást a vádlott távollétében folytatta le.

Ítéletének 15. és 16. oldalán részletesen megvizsgálta, hogy adottak-e a Be. 532.§ (1) bekezdése szerinti eljárás feltételei.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság akkor is, amikor az elkövetés és a vádemelés időpontja közötti jelentős időmúlás miatt az elévülés kérdését is megvizsgálta. A nyomozást felfüggesztő határozat, a kibocsátott elfogatóparancsok vizsgálata alapján helyesen állapította meg, hogy az elévülés félbeszakadt, így az elévülés nem következett be.

Vizsgálata összegzéseként megalapozottan következtetett az ügyészi indítvány legitimitására.

Ez a Kúria 4/2007. Kollégiumi véleményével a Be. 529.§ (2) bekezdéshez fűzött magyarázata alapján azzal egészítendő ki, hogy e törvény az ügyészt jogosítja fel annak elbírálására, hogy indokolt-e - többek között - a külföldön tartózkodó terhelttel szemben az eljárás lefolytatása. Ezt a következtetést erősíti a Kúria 1/2013. BJE határozata is.

A védelem hivatkozása miatt ugyanakkor szükséges annak hangsúlyozása is, hogy a törvény számos olyan eljárásjogi garanciát tartalmaz, amelynek célja az, hogy a terheltet ne érje hátrány azért, mert az eljárást a távollétében folytatták le (Be. 531.§).

Ilyen garancia többek között a Be. 408.§ (1) bekezdés e) pontjába foglalt, a perújítás kötelező elrendelésére vonatkozó szabályozás is (Kúria 3/2008.BJE határozat I. pontja).

Az elsőfokú bíróság az eljárást a Be. XXV. Fejezetében szabályozott eljárás keretében a vonatkozó perrendi szabályok betartásával folytatta le.

Elsődlegesen megállapítható az is, hogy az elsőfokú bíróság mindent megtett annak érdekében, hogy a bűncselekmény elkövetésének idején Magyarországon

tartózkodó jugoszláv állampolgárságú koszovói albán nemzetiségű tanúk tartózkodási helyét felkutassa és őket a tárgyaláson személyesen meghallgassa. Miután ez nem vezetett eredményre, törvényesen járt el, amikor a Be. 296.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a tanúk nyomozati vallomását felolvasással tette tárgyalás anyagává.

Törvényesen került sor a nyomozás során igazságügyi orvosszakértői véleményt adó, azóta elhunyt orvosszakértők véleményének tárgyalás anyagává tételére is.

A fentieken túlmenően az elsőfokú bíróság a lehetséges és szükséges körben lefolytatott bizonyítási eljárás során a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, egyenként és összességében értékelte, okszerűen, a logika szabályainak ellent nem mondóan mérlegelte. Nem tévedett akkor sem, amikor az általa megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként az elsőfokú bíróság megalapozott, a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól mentes tényállást állapított meg. Ezért ez a tényállás irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság részletesen eleget tett indokolási kötelezettségének.

A védői érveléssel szemben az iratok tartalma alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást nem kizárólag a sértett barátjának, tanú1-nek a vallomására alapította.

Tanú1 volt az egyetlen, aki szemtanúja volt annak, hogy a vádlott a sértettet lelőtte. Tanú1, valamint a sértett bárban tartózkodó két barátja, tanú2 és tanú3 egybehangzóan vallották, hogy a vádlott volt az, aki „természetes módon” kihívta a sértettet az utcára. A sértett a hívásnak eleget tett és ketten, együtt hagyták el a bárt. Tanú1 a sértett lelövése után a bárhoz, majd ivssza a sértetthez ment, a sértett barátai pedig értesülve az utcán történekről rohantak ki az utcára és látták meg a földön fekvő, lelőtt sértettet.

A többi tanú, a bár alkalmazottai és tulajdonosa, tanú4, tanú5, tanú6, tanú7 valamint tanú8 részben az előzmények, részben a sértett kórházba szállításának körülményeire nyilatkoztak, alátámasztva a fenti tanúk vallomását.

Az igazságügyi orvos- és fegyverszakértői vélemény pedig a sértett sérülése keletkezési mechanizmusát, az elkövetés körülményeit, valamint a használt eszközt illetően teljes összhangban volt tanú1 szemtanú nyilatkozatával.

A fenti bizonyítékok alapján megállapítható, hogy ezek az - egyébként részletesen és iratszerűen ismertetett - bizonyítékok egymásra épülnek, zárt logikai láncolatot alkotnak, egy irányba, a vádlott általi elkövetés irányába mutatnak. E bizonyítékok egyúttal kizárják a más általi elkövetés, illetve a másképp történés lehetőségét is.

Az irányadó tényállás megalapzottsága miatt a védelem felmentést célzó fellebbezése a bizonyítékok mérlegelését támadja, ami a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethet.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen következtetett vádlott bűnösségére és cselekményét is az anyagi jogi szabályoknak megfelelően minősítette.

A Legfelsőbb Bíróság 15. számú irányelvében foglalt alanyi és tárgyi tényezők mérlegelése alapján helytállóan vont következtetést a vádlott egyenes ölési szándékára is.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében az alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket hiánytalanul felsorolta és megfelelően értékelte.

Az elsőfokú bíróság által - helyesen az elkövetéskori Btk. alapján - kiszabott fő- és mellékbüntetés arányban áll a cselekmény tárgyi súlyával, a vádlott alanyi bűnössége fokával, a bűnösségi körülményekkel és megfelel a büntetés céljainak is.

Az elsőfokú bíróság járulékos kérdésekben hozott rendelkezései is törvényesek.

Ezért az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott védelmét a másodfokú eljárásban kirendelt védő látta el. Az ennek folytán felmerült bűnügyi költség összegét a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján az ítélet tábla megállapította és mivel a fellebbezés eredményre nem vezetett, akként rendelkezett, hogy a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a vádlott viseli.

Budapest, 2013. év június hó 7. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

előadó bíró

. Halász Irén sk.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 4.B.955/2012/22. számú ítélete a Fővárosi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.46/2013/9. számú végzése folytán 2013. év június hó 7. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2013. év június hó 7. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül:
Czibere Éva
tisztviselő